

За дъщерята на единъ работникъ,
Сиротно чедо, — Мери Моррисонъ.

Когато чу Алленъ черковний звонъ,
За свадбата на сина му да бие,
Повика своята внучка той и каза:
— «Обичамъ те азъ тебе, щерко моя,
Но ако само дума ти проронихъ
Съсъ оногова, синъ мой който беше,
Или съ оназь, жена що той нарича —
При менъ подслонъ за тебе вече нѣма.
Помни, че мойта дума е законъ.»
Безпрѣкословно Дора обѣща,
Че ще изпълни неговата воли;
Но въ себе си помисли: «Съсъ врѣме,
На стареца гнѣвътъ ще да утихне,
И той синътъ си ще да упрости!»

Минаха дни. Вилляму синъ роди се;
И двойни го сполетяха бѣди.
И день за день, край бащиний си домъ
Минаваше съ сърдце разбито той,
Умисленъ, блѣденъ. Но въ бѣдитѣ тежки,
На своя синъ бащата не помогна.
И само, скритомъ, пращаше имъ Дора
Що спастреше отъ своя малъкъ дѣлъ:
Безъ тѣ да знаятъ, кой бѣ тозъ приятель,
Що тайно имъ помагаше, — догдѣто
Свали Вилляма, огница и скоро,
По жетва тъкмо, въ гроба го отвлече.

ГРАДСКИ АРХИВ
СОФИЯ
40
инв. № 49